

Komu starší ve věži?

Kdo bydlí na zřícenině hradu Frymburku a v jeho okolí?

Kdo jsou Frymbulíni a odkud se vzali?

Na všechny tyto otázky najdete odpovědi v nové knize Jany Ptáčkové, doplněné o ilustrace Ilony Strnadové a fotografie Miloslava Kahouna mladšího.

Knihu lze zakoupit na zřícenině hradu Frymburku za 80,- Kč. Autoři knihy se vzdali honoráře a veškerý výtěžek bude použit na záchranu zříceniny hradu Frymburku.

Kratičká ukázka z knihy:

„Ukaž se, no hledme, to vypadá jako bleší kousance,“ mírně promlouval Anděl. „Kdes k tomu přišel, kluku nešťastná?“

Malý Frymbulín mlčel, jen občas škytl, popotáhl svým dlouhým nosem a usilovně se škrábal hned tu, hned onde.

„Já vám povím, kde to chytil,“ vložil se do debaty Vrzal. „To má z toho, jak pouštěl od hradu dolů ježka z Dupačky, rošťák. Jak se ježek koulel, blechy z něj jen lítaly. Viděl jsem to, ty´s byl někde v obci, tak to nevíš,“ žaloval Velkému. „Chudák ježek byl tak popletený, že se, když ho Malý pustil, vydal do Bukovce místo na Dupačku.“

„No panečku, ty jsi mi pěkné kvítko,“ zavrtěl nevěřičně hlavou Anděl. „Styd se, trápit zvířátka,“ jukla na Malého Větrnička a cvrnkla po něm jeřabinu, kterou mimoděk ukroutila od stopičky.

Velký Frymbulín se zahleděl jaksí do svého nitra, poklepal si ukazovákem na nos, zhluboka se nadechl a zarecitoval - „Jedna malá bleška opustila ježka. Jestlipak víš, ježku, že jsi ztratil blešku?“

„Jé, to je pěkné, pokračuj, Frymbulíne,“ okouzleně zatleskala Větrnička a rozsypala jeřabiny. Zelený pavouček využil nečekaně nabyté svobody a zmizel v trávě. „Když tě hryže bleška, každá rada těžká,“ vyhověl jí bez zaváhání Velký.

„Panečku, Frymbulína políbila múza,“ okomentoval improvizovanou chvíli poezie Škvírník.

„Co múza, spíš muzeum,“ přidal se Vrzal. „Podívej se, jak se Malý drbe. S tím se musí něco udělat,“ ponoukal dále Velkého.

„Anděli, co bys myslel?“ vrátil se do reálu Velký.

„Inu, totě těžká věc...“ znejistěl Anděl, a kdyby nebyl andělem, držel by se od Malého radši dál.

„Víte, co dělá s blechami veverka ze staré břízy na Šibeníku, ta, u které přes zimu bývá?“ zeptala se ctěného kolegia Větrnička.

Všechny zraky se rázem obrátily od ošívajícího se Malého Frymbulína k ní.

„To je jednoduché. Vezme si do tlamičky větvičku, kousek kůry, chomáč mechu nebo tak něco, a u Čížkova mlýna pomalu nacouvá do Olešenky. Blechy ustupují před vodou, a když už je veverka ponořená až po čenich, přeběhnou na tu větvičku, no, a veverka ji pak pustí po proudu. A je to,“ usmála se Větrnička.

„Jak prosté, jak účinné,“ pochválil Anděl.

„No jo, ale jak to chceš udělat s Malým?“ nakrčil pochybovačně čelo Velký.

„Už ho vidím, jak někam couvá,“ dodal ještě.

„Ale samozřejmě, když si blechy dokázal opatřit, dokáže se jich i zbavit, vid', prcku?“ pravil rozhodně Vrzal. „Jinak se budeme za chvíli drbat všichni.“